

Go Getter level 4

PAST SIMPLE = minulý čas prostý

Minulý čas prostý se používá pro vyjádření toho, co se odehrálo a skončilo v minulosti. Často se uvádí, kdy přesně se to odehrálo.

We **saw** Tina yesterday.

Včera jsme viděli Tinu.

We **didn't see** Tina yesterday.

Neviděli jsme včera Tinu.

Did you **see** Tina?

Viděli jste Tinu?

- Některá slovesa mají v minulém čase prostém pravidelný tvar:

happen – happen**ed**

move – move**d**

study – studi**ed**

travel - travel**led**

- Některá slovesa jsou nepravidelná, viz seznam nepravidelných sloves.

PAST CONTINUOUS – minulý čas průběhový

Minulý čas průběhový používáme tehdy, když chceme sdělit, že něco probíhalo v určitý moment v minulosti. Liší se tak od minulého času prostého, kterým pouze stručně říkáme, že se něco v minulosti stalo. U minulého času průběhového jde ale především o průběh.

At 7.15 I **was talking** to my mum on the phone.

V 7.15 hodin jsem si telefonoval s mámou.

She **was watching** TV, she **wasn't reading**.

Dívala se na televizi, nečetla si.

They **weren't sleeping**.

Oni nespali.

Was she **cooking**? Yes, she **was**. / No, she **wasn't**.

Vařila? Ano, vařila. / Ne, nevařila.

PAST CONTINUOUS AND PAST SIMPLE – minulý čas průběhový a minulý čas prostý

Minulý čas průběhový a prostý se používá, když chceme vyjádřit, že nějaký děj zrovna probíhal v určitý okamžik. Tento okamžik může být určen nějakým konkrétním časovým určením, nebo jiným dějem.

I **was walking** in the forest when I suddenly **saw** a bear.

Procházel jsem se v lese, když jsem

najednou uviděl medvěda.

Ann **called** me when I **was doing** my homework.

Ann mi volala, když jsem dělal domácí úkoly.

HAVE TO, MUST = muset

Have to (muset) se používá, když chceme říct, že je něco nutné. Pokud něco není nutné, použijeme **don't have to** (nemuset).

You **have to** be at home at 6.

Musíš být doma v šest.

You **don't have to** be at home at 6.

Nemusíš být doma v šest.

Do I **have to** be at home at 6?

Musím být doma v šest?

She **has to** buy milk.

Musí koupit mléko.

She **doesn't have to** buy milk.

Nemusí koupit mléko.

Does she **have to** buy milk?

Musí koupit mléko?

- Minulý tvar od **have to** je **had to**.

We **had to** go by bus.

Museli jsme jet autobusem.

We **didn't have to** go by bus.

Nemuseli jsme jet autobusem.

Did we **have to** go by bus?

Museli jsme jet autobusem?

He **had to** go by bus.

On musel jet autobusem.

- **Must** (muset) má podobný význam jako *have to*, ale *have to* se používá častěji.

I **have to/ must** cook dinner.

Musím vařit večeři.

- **Mustn't** znamená nesmět.

You **mustn't** stay up late.

Nesmíš zůstat pozdě vzhůru.

- Minulý čas od **must** je také **had to**.

They **must** call the teacher now.

They **had to** call the teacher yesterday.

Musí nyní zavolat učitele.

Museli včera zavolat učitele.

PRESENT PERFECT = předpřítomný čas

Předpřítomný čas se používá k vyjádření našich zkušeností, dosažených výsledků a toho, co jsme již udělali nebo ještě neudělali. Nikdy neuvádíme, kdy přesně to proběhlo.

1. Kladné věty

I've (have) swum with dolphins.	Plaval/a jsem s delfíny.
You've (have) swum with dolphins.	Plaval jsi s delfíny.
He/She/It's (has) swum with dolphins.	Plaval/a/o s delfíny.
We've (have) swum with dolphins.	Plavali jsme s delfíny.
You've (have) swum with dolphins.	Plavali jste s delfíny.
They've (have) swum with dolphins.	Plavali s delfíny.

2. Záporné věty

Zápor se tvoří pomocí *not*, které se přidá za tvar *have/has*:

I haven't (have not) swum with dolphins.	Neplaval jsem s delfíny.
She hasn't (has not) read the book.	Ona tu knihu nečetla.
We haven't (have not) visited Egypt.	Nenavštívili jsme Egypt. (nikdy)

3. Otázky a krátké odpovědi

Otázky se tvoří prohozením podmětu a *have/has*:

They've (have) visited Egypt. →	Have they visited Egypt?
Navštívili Egypt.	Navštívili oni Egypt?
Has she seen the film?	Viděla ona ten film?
Yes, she has. / No, hasn't.	Ano, viděla. / Ne, neviděla.
Have we bought the right PC?	Koupili jsme ten správný počítač?
Yes, we have. / No, we haven't.	Ano, koupili. / Ne, nekoupili.

- Předpřítomný čas se tvoří:

Podmět + *have/has* + přídělné minulé

U pravidelných sloves má sloveso v přídělné minulém stejný tvar jako v minulém čase prostém:

finished, stopped, tried...

- Předpřítomný čas se často používá s výrazy *ever*, *never*.

V otázkách používáme *ever* (někdy), které stojí vždy za podmětem:

Have you ever been to Spain?	Byl jsi někdy ve Španělsku?
------------------------------	-----------------------------

Never znamená *nikdy* a stojí ve větě vždy za *have/has*:

I have **never** been to Spain.

Nikdy jsem nebyl ve Španělsku.

PRESENT PERFECT WITH *ALREADY/JUST/YET* = předpřítomný čas s *already/just/yet*

Slova *already* (už) a *just* (právě) se často používají s předpřítomným časem a to v oznamovacích větách. Většinou stojí před hlavním slovesem:

He's **just** phoned.

Právě volal.

I've **already** been there.

Už jsem tam byl.

- **yet** (ještě ... ne, už) se používá s předpřítomným časem v záporných větách a otázkách. Stojí na konci věty:

We haven't bought all the food **yet**. **Ještě** jsme nekoupili všechno jídlo.

Have you bought the tickets **yet**? Už jsi koupil lístky?

PRESENT PERFECT WITH FOR AND SINCE = předpřítomný čas s *for* a *since*

Předpřítomný čas s *for* a *since* se používá k popisu děje, který začal v minulosti, ale ještě neskončil.

For se používá pro vyjádření, jak dlouho něco trvá:

for a week – týden

for a year – rok

for ages – celou věčnost

She has worked here **for** two years. Pracuje tady dva roky.

Since znamená od:

since 2012 – od roku 2012

since last year – od minulého roku

I've had the car **since** last year.

Mám to auto **od** minulého roku.

PRESENT PERFECT AND PAST SIMPLE = předpřítomný čas a minulý čas

Minulý čas se používá ve větách, kde se přesně stanoví, kdy v minulosti se děj odehrál.

I **went** to this pizzeria on Saturday.

Šel jsem do téhle pizzerie v sobotu.

Předpřítomný čas se používá k vyjádření zkušeností (neříkáme, kdy přesně se něco stalo)

I've been to this pizzeria. It's really nice.

V téhle pizzerii už jsem byl. Je opravdu hezká.

RELATIVE CLAUSES = vztažné věty

Vztažné věty dávají informace o lidech, věcech nebo místech. Tvoří se pomocí vztažných zájmen *who*, pokud mluvíme o lidech, *which*, když mluvíme o věcech a *where*, když mluvíme o místech.

Look at the man *who* is drinking coffee.

Podívej se na toho muže, *který* pije kávu.

This is the house *which* Jack built.

To je ten dům, *který* postavil Jack.

I liked the hotel *where* we stayed last year.

Líbil se mi hotel, ve *kterém* jsme bydleli minulý rok.

FIRST CONDITIONAL = první kondicionál (podmínka)

První kondicionál používáme pro reálné, možné podmínky. Vlastně jím říkáme, co udělám, jestli.... (*Jestli bude pršet, zůstaneme doma.*) Vedlejší věta podmínková zde nejčastěji používá spojku IF, kterou zde můžeme přeložit jako 'jestli, jestliže'.

Tyto věty mluví nejčastěji o budoucnosti. Hlavní věta tedy bude v budoucím čase (will). Vedlejší však **místo budoucího času používá přítomný**.

If it *rains*, we *will stay* at home.

Jestli bude pršet, zůstaneme doma.

If she *studies* hard, she *will pass* the exam.

Jestli bude pilně studovat, udělá tu zkoušku.

If you *don't hurry up*, you *will miss* the bus.

Jestli si nepospíšíš, ujede ti autobus.

Pořadí jednotlivých vět se může zaměnit, bez toho, aby se změnil význam věty.

You *will miss* the bus *if* you *don't hurry up*.

Ujede ti autobus, jestli si nepospíšíš.